

ARANY TROMBITA.

(Mulattató képes melléklet.)

Balpárti arczképesarnok.

VI.

Mednyánszky Sándor.

volt honvédezeredes és most képviselő.

Mi nagyobb jutalma a honfinak, mint egy virág azon koszoruból, melyet a nemzeti elismerés a hazafiak számára kötöz. Kincs az öntudat, de ezen kincsnek zománczát az elismerés tükrözi vissza, s a minden közönségesen felülemelkedett nagy léleknek is jól esik, ha utána tör az emberek, honfitársaiknak hálája. Pedig senki, de senki nem érdemli meg azt jobban, mint az, ki a megpróbáltatás tüzeinek minden hévfokát diadalmasan állta ki, anélkül, hogy csak egy arczizma megrándult volna. Így állta azt ki Mednyánszky Sándor!

Nézzétek e szigorú férfias arczot, nincs-e rajta a határozott jellem azon typusa, melyet nem bír megváltoztatni sem tűz, sem víz; s ha hamuvá válnék, avagy a tenger fenekéről emelnék is ki évek után, ott volna az eléghetetlen, az elmoshatatlan szilárd-ság minden vonása egytől-egyig.

Mednyánszky Sándor az, kiről elmondhatná a költő: „És annyi balszerencse közt, oly sok vizsálya után.“ —

Számos érdemeiből csak azokat említjük itt fel, melyek hazafiasságára, tevékenységére s férfiúi jellemére, mind e mai napig annyi ragyogó fénysugárt vetnek.

Mednyánszky Sándor Egerben született, Dobó várának falai alatt, s talán az első lélekzettel, melyet ajkain beszivott, oltatott lelkébe ama nagy szellem legnemesebb tulajdona, a hazaszeretet. Ha terünk volna, elbeszélnek itt gyermekkorát, megismertetnék szüleit, testvé-

reit, a tözsgyökere egri, magyar és polgári családot, mely ugyan tisztelt volt mindenkor azok előtt, kik ismerék, de a tisztelet mostani fénykörét, mely e család nevét körülragyogja, Mednyánszky Sándor hozta magával láthatárunkra akkor, midőn legelőször feltűnt a haza egén; és az 1848-ban volt.

Midőn az ő, a magyarok hazája, részint zsoldos, részint felingerlett, félrevezetett hadakkal annyi oldalról megtámadtatott, a 32 éves bátorlelkű férfi, ki a katonai tudományokban már jártas volt, szintén nem nézhető összetett kezekkel, oda állt tehát ő is, hova annyian jobbaink közül, a gátra, hova magyar, hova legény kellett. Honvéddé leve és csakhamar hadnagygyá nevezte-tett ki.

E hamar elért katonai rang azonban, nem volt őt képes visszatartani nagyobb térre kívánczó vágyaitól, hova őt tevékeny lelke ragadta, s még szeptember havában

egy, a honvédelmi bizottmány által elfogadott népfölkelési tervvel lépett ki a pusztán kézbeli fegyverrel harcolók sorai közül oda, hol a szellem rugékonysága is megkivánta-tott, a nagyobb tényezők sorai közé. Nem-sokára fel is hatalmaztatott, hogy e tervét Győr megyében sikeresítse nemkülönb, hogy egy portyázó csapatot alakítson a Duna jobb partján, főleg a Bakonyban a Győr körül összegyűlt magyar hadsereg balszárnyán való közreműködésre.

E csapat alapját kezdetben 40 felsza-badított rab képezé, s a Mednyánszky emberismerete s emberszeretete, példás jószí-vüsüge, de igazságos szigora, a legrövidebb idő alatt oly fegyelmet és lelkesedést öntött kis csapatjába, mely akkoriban majdnem

Mednyánszky Sándor.

példabeszéddé vált, s tanúsága lön annak, hogy ha ember áll az emberek élén, ember-séggé varázsolja az embertelenséget is. A rabok, a kiszabadított bunyikok csapatára ujjal mutattak kik ismerék: „Vegyetek példát ezektől!“ annyira megváltozának.

A főszereg visszavonulása azonban Mednyánszkyt is arra kényszeríté, hogy megszorodott csapatjával a Mátrának vegye útját, mely veszélyes volt ugyan, s hasonlított egy kis Xenophoni visszavonuláshoz, oly hősiesség kitartással s folytonos küzdelem vitetett véghez.

1849-ik év február elején csapatja élén véletlenül jelent meg Mednyánszky Sándor szeretett szülővárosának falai közt, s oly lelkesedéssel fogadtatott, hogy csakhamar 300-an csatlakoztak zászlója alá. A kiállt szenvedés és fáradság azonban annyira megrongálta egészségét, hogy a csapat vezényletét Dobrufszky főhadnagyára kellett

biznia. De maradhat-e sokáig az ágyban az, kinek keblét a harcvágy és lelkesültség tüze melegíti, a jó katonát, ha teste nem birná, lelke ragadná el oda, hol szeme közé kaczag a bátor küzdő a kérlelhetetlen halál-nak, és kardja hegyére szúrt csontkoponyá-ját veri a haza ellenségének fejéhez. Mednyánszky már mint Aulich tábornok karse-géde ott küzdött a kápolnai csatában, s az ezután következett áprilisi és májusi csa-tákban mindenütt, honnan a világ négy ré-sze felé szárnyalt a szabadságért küzdő ma-gyar hősök vitézségének hire.

„A harc utolsó szakában a második hadtest, s így Mednyánszky is Komáromban maradt. A 3-ik augusztusi dicső kitörés és győzelem után Klapka egy 3000-re menő

dandárral, melynek feladata lett egy számos sereg megalakítása a Duna jobb partján és az ott található ellenséges erő megsemmisítése. Noha működése mindössze is csak egy pár hétre terjedt, mégis szerzett Mednyánszky több ezer ujonczot Veszprém, Tolna és Somogy megyékben.“ — Hat hétre a vilá-gosi fegyverletétel után, midőnmár nem létezett sem magyar kormány, sem magyar sereg, sem magyar vár, midőn a dicső-ség napja, melyet a honárulás véres kardjával Görgei leszúrt, a szabadság egéről, már egészen lehanyatlott: Komárom is engedett a végzetnek, és egyezke-désre lépett az akkori ostromló seregek parancsnokával, az átkos emlékü Haynauval. Mednyánszky volt egyik tagja azon tiszti küldöttségnek, mely a várórség által megválasztatott, a feladás föltételei megkötésére. — Ennek a harkályi puszta volt színhelye, hol egy sátor alatt hosszú vita után megköt-tettek a föltételek.

De a vár feladása után, bár megígértetett, s egyezkedésileg

biztosított a capituláltak részére a sza-badság, azért nem érezhette magát biztonságban, a ki magyar volt; Mednyánszky is kibujdosott tehát idegen földre, küzdeni idegen viszonyokkal. Londont választá tartózkodási helyéül, hol kevés félbeszakítással tölté el száműzetésének 19 évét.“

Kezdetben az irodalom nyújtott neki némi keresetet, később a Cityben, az üzletvilág e nagy központjában lelt foglalkozást. Tíz tevékeny évet töltött e pályán, mely idő alatt alapos ismeretet szerzett magának a pénz és kereskedelem viszonyairól.

Száműzetésében végre fellelte vigasztaló angyalát egy kedves, művelt lelkű angol hölgy személyében, kit csakis hét évi regényes küzdelem után tehetett nevévé, de sajnos, mert életének felét, az imádott nemtőt, az, kivel Mednyánszky annyiszor mert dacolni, most talán boszúból, a halál kiragadá-karjai közül. Mig élt, ő volt férje vigasztal-

lója, s pótolta a mennyire lehetett háziasságával az elvesztett hazát, melyet azonban hazafi szíve nem feledhet el soha, és nem hagy kipótolni semmi által. Tanujele volt ennek az, hogy a legelső alkalomkor, midőn kilitás nyílt ismét sikra szállni a feledhetetlen honért: 1866-ban Mednyánszky, is csatlakozott a Klapka seregéhez, mely a haza felszabadítását tűzte ki céljául. Akkor ezredesnek neveztetett ki a porosz hadügyér által. Nejét azonban az aggodás és félelem kora sirba dönté.

Utóbbi időkben Turinban tartózkodott Kossuth mellett; s volt beszélgető, vhistező s gyakran tanácskozó társa. nem a magyarok, de a világ egyik legnagyobb emberének. Kossuth szerette és szereti őt, mert tudja, hogy ha a három bérc megindulna is Ausztria felé, ha a föld maradna, Mednyánszky itt maradna a földön; de még ha ezt kivennék alóla is, ha kirántatnék: itt maradna ő a helyen, hol hazája volt, nem tágitva se égnek se földnek; küzdeni élve, ha küzdeni, és meghalni, ha meghalni kell!

A mult országgyűlésre képviselővé választatván, hogy boldogsága teljes legyen, egy lelkes és szép nő szívével ajándékozta meg a sors, a családi élet örömeivel kárpótlando őt a küzdelmekért, melyek nyilvános működésével összeforrvák. Jelenleg ismét Szigetvárt, a hazafiság e dicső fészket képviseli a hongyülésen a változott időknek megfelelőleg nem ugyan karddal többé, de azért a hajdani szigetvári hősről emlékeztető bátorság, kitartás és önfeláldozással.

Négy hónap a Kossuth Lajos körében.

(Folytatás.)

Egy nap aztán Kossuth meghitt magához ebédre.

Nálam ugyan nem fog olyan lukulusi módon ebédelni mint Ihász barátomnál, — mondá mosolyogva, — hanem azért csak nem maradunk talán éhen.

— Kormányzó ur csak mindig tréfál, — válaszolá szintén mosolyogva Ihász.

Az a gondolat, hogy Kossuthnál fogok ebédelni, igen igen nagy hatással volt réám nézve, noha az evésről tökéletesen lemondtam. Hogy én egyes egyedül ott üljek Kossuth Lajos és ennek nagy tehetségű fia Ferencz közt, aztán még egyem is; de már engedelmet kérek, kereken kimondom, hogy léleknek és gyomornak egyszerre szolgálni nem tudok.

Mikor a meghívás után Ihász ezredessel haza felé mentünk, Ihász gratulált a megtiszteltetéshez.

— Csak már ezredes ur is ott lenne, — mondám neki.

— És miért?

— Azért, kedves ezredes uram, mert akkor talán jobban mertem volna enni, még így tökéletesen éhen maradok.

— Tyhi! — Attól Isten meentsen! — kiáltá Ihász. — De már azt ne tegye, mert akkor véteni fog a haza ellen.

— Hogy érti azt ezredes ur?

— Csak úgy, édes barátom, hogy elfog venni egy napot a Kossuth életéből, s talán többet. Neki szüksége van a rendes táplálkozásra, holott oly ember, ki vele egy asztalnál ül, és nem eszik, az elveszi étvágyát, s ezzel egész életrendjét megzavarja. Tanácslom tehát önnek, hogyha nem akar enni, akkor el se menjen. Látja Simonyival nagyon szeret az öreg ur ebédelni, mert Simonyi

ugyancsak bepokolám, — míg kis étvágyu ember lévén, csakugy piszkálgat az ételbe, amiért is Kossuth ebédre soha se hívja meg.

Nagy szeget ütött fejembe az Ihász ezredes nyilatkozata. Már most tessék enni akar jól fog esni, akar nem, mert ha már kettőnk közül valamelyiknek beteggé kell lenni az ebéd után, az még is csak inkább én legyek, mint Kossuth Lajos.

Amint tehát másnap reggel szeméimet fölnyitám, első gondolatom az volt, hogy: Na ma Kossuthnál fogsz ebédelni. Aztán végig futott rajtam a hideg, s arról, hogy akkor nap valamit még dolgozzom is, persze, hogy nem volt szó se. Bolyongtam tehát Turin utcáim és téerein, kimenvén a „Piazzs B Ard'ni“-ra is, mely egy fákkal körül ültetett roppant tér hol 25—30,000 ezer katona gyakorolhatja magát egyszerre, s honnan gyönyörű kilátás van a havasokra, s oda csillog három roppant hegyorom csúcsa. A Mont-Viso 11,000 láb. A Mont-Cenis 10,000 láb, és a Mont-Rosa 13,000 láb. A Mont-Viso valódi ezukorsüveg alakú, és majd nem egyedül áll, míg a többiek a hegy piramisok fejei fölé emelkedve tekintgetnek a Közép-tengerről, az adriai tengerpartra. — A 7, 8, 9 ezer láb magas hegyesúcsok nem ritkák, s a tunel elkészülte előtt a mont-cenis vasut, mintegy 6000 láb magasságra emelkedett.

Ott sétálgattam tehát ama pompás tért korölevező fák alatt el-el merengve a havasok beláthatlan hegyláncolatán, s kombinálgatva magamban, hogy merre fekszik Magyarország? Hanem mi türes tagadás benne, leggyakrabban az ebéd gondolata foglalkoztatott, és minél inkább közeledett az idő annál inkább „meglibabörösödtem“, amint azt már mondani szokás. Sehogy se bírtam megbarátkozni azzal, hogy én Kossuthal szemben mégis csakugyan egyem, még pedig sokat, mikor én el tudtam volna lenni az ő közelében napokig, a nélkül hogy eszembe jutott volna az éhség.

Különben, ha már úgy határozták a körülmények, hogy meg kell neki lenni, nem bánom, hát legyen. Eszem a hazáért, megteszem még azt is. És valóban, most volt először alkalmam tapasztalni, hogy vannak esetek, midőn a házáért evéssel is áldozhatunk.

Végre is ütött az óra, és most már belőn zárva az ajtó mindenavargás és kibúvás előtt, össze kellett szedni magamat és menni, bármilyen törtéjék is, — a nagy feladat, az evés felé.

Mikor elértem a házat, melyben Kossuth lakott, megálltam a kapu előtt, és hosszú lélekzetet vettem. Most érzem csak, hogy micsoda a különbség akkor, mikor Ihász ezredes is itt van, vagy mikor csak magam vagyok. Ilyen roppant nagy gyámoltalanságot még se föltételeztem, saját becses személyemről.

Mikor Ihászsal jöttem, persze hogy ő ment elől, s amint elkezdtek, mászni a merdek magas lépcsőt, megpihentünk minden szakasznál becsületesen. Elérve az előszoba ajtójához, Ihász rántotta meg a csengőt, ő mondta először Paulónak, hogy: Bona sera!“ — Ő vetette le először felső kabátját, ő nyitott be Kossuthhoz, ő mondott először Kossuthnak is jóestét. Énszípen meghuztam magamat árnyékában, és mentem utána feltétlenül, mint valami planéta, és ha leugrott volna a harmadik emeletről, bizonyosan leugrottam volna én is, azon föltétlen baza-

lonnál fogva: hogy ez is okvetlen a tempóhoz tartozik. — Most azonban nem volt Ihász. Magamra voltam hagyatva, magam voltam egyedül!

(Folytatjuk.)

III. Napoleon utazása a más világon.

(Folytatás.)

Hanem olyan sivalkodást, mint amilyen, Napoleon csinált azon a föld és mennyközi stációon, ahol pedig már sok százmillió ember megfordult, hallani nem lehetett. Mikor már éjszakának idején, a dologban vagy várakozásban kifáradt lelkek lepihentek, és jólesett volna már nekik is az alvás, Napoleon a tüzes ketreczben olyan vonítást vitt véghez, hogy kiállni nem lehetett. A többi pokolra itélt lelkek büneik öntudatában meghúzták magokat, s legfeljebb is fájdalommal nyögésekkel adták a hallgatóság tudtára sanyarú helyzetüket, — Napoleon nem ugy tett, hanem ordított, hogy minden jóra való léleknek bekellett dugnia a fülét.

— Én császár vagyok! — ordítá rettenetes hangon. — Velem holmi Cromvelleknek így bánni nem lehet. Hát itt sincs már igazság? Hát itt már a császárral is úgy bánnak, mint holmi közönséges halandókkal? — Én appellálok a dolgot. Nekem rangomhoz illően csak magával az Isteannel lehet beszélnem. Én appellálok az ügyet az isten színe elé!

Amint Napoleon e szavakat kimondta, azonnal jeladatott a mennyei telegráf által le az állomásra. „A mindent tudó is mindent halló Isten parancsolatja szerint, a földön III.-ik Napoleon név alatt ismert, harminczötmillió léleknek volt zsarnokát, a menyekbe induló legelső vonattal, illő fedezet alatt, a legfelsőbb mennyei törvénytől elé küldjétek.“

A mozdony pedig, mely kovácsolt napsugarakból volt készítve és hulló csillagokkal fűtve, ugyancsak füstölte már a mennyei ember illatot, s az indulásra mégis történt már az első csengetés. Sebeseen közeledett tehát a Napoleon kaliczájához két arkangyal, s őt onnan kivezette, szólanul vitték a vonatig, ott beleülteték egy külön kocsiba, maguk pedig a kocsiján és hátulján foglaltak helyet.

— És most a mennyek országába megyünk? — kérde vigyorgó örömmel Napoleon? — s ime nagy rémüléssel csak ekkor vette észre, hogy az egyik arkangyal Judit, a ki a Holofernes fejét levágta, a másik pedig Orsini, akit a másvilágra ő küldetett.

„No ha ilyen lelkekből áll a mennyei escort,“ — gondolá Napoleon nyakát összébb rántva — „akkor aztán szép kilátásunk lehet az amnestiát illetőleg. — És ni ni? — mi van ennek az Orsini-nak a nyakán? Selyem zsinór, s arról érdem jelként függ alá egy kis, — gyémánt sugarakból font — akasztófa. — Talán bizony érdem az itt ha valakit felakasztanak a földön?“

— Igen, — szólalt meg most Orsini arkangyal ki eddig szólanul legeltetett szeméit a földi bűnösön, mint egy elgondolkozva a földi dolgok felett: — Igen bizony. Akik a földön zsarnokok által haláluakat lelték, azok megjutalmaztatnak a mennyben.

„Na akkor pax tibi Donat!“ — gondolá Napoleon, még jobban összerántva nyakát, — „ha ekképen gondolkoznak a mennyei fejek.“

— Neked köszönhetem, — folytató Orsini, hogy még csak a purgatoriumban sem kelle bevérdnom a megpróbáltatást, miután haláloamat kellő bizonyítványra vették. Aki az emberiség ügye mellett elverzik, az kegygyel fogadtatik a mennyeknek országában.

— Azon jó cselekedet tehát, melyet irányodba elkövettem, eloszlatá az én személyem iránti gyűlöletedet? — kezdé Napoleon.

— Oh bűnös lélek, — válaszolá az arkangyal, — azt hiszed, hogy a mennyei légkörben megtisztulván, marad rajtunk csak egy csepp is a földi salakból, melyhez minden rút emberi érzélem tartozik. A mennyei birodalom határán belül nem uralkodik semmi más, mint a tiszta igazság. Amde bűnös lélek, ne gondold azt, hogy a te cselekedeted én irányomba büneid hosszú sorából ki fogvétetni, és a jók közé sorolhatni? A földi tettek

Isten által a földi emberekre szabott törvények szerint ítéltek.

— Oh! És te azt gondolnád e szerint, hogy én nem lelek kegyelmet az Isten előtt?

— Nem csak gondolom, de tudom is, Nagyon jól ismerem azon fekete könyvet, melybe a te cselekedeteid irattak, s mely, amint halálad bekövetkezett, azonnal egy bizottságnak adatott ki, vélemény adás végett.

— Mi féle bizottságnak? kinek van a menyekben szava az Istenen kívül?

— Minden üdvözült léleknek. — Az ur Isten, minden jónak feje, és minden bölcsességnek kutforrása, köztársasági uton kormányozza a mindenséget; a mennyei birodalomban általános a szavazatjog, s élhet azzal minden lélek.

Napoleon e szavak hallatára kinyújtá nyakát, és örömmel fölpsilogott:

— Akkor én mentve vagyok, mert én Franciaországban behoztam az általános nép szavazást.

— Igen, csak hogy te a népet elámitád, és maga ellen szavaztattad.

A Napoleon nyaka ismét összo-csett.

— Végem van, — sohajtá, — itt mindent tudnak. — És nem mondanád meg nekem vitéz arkangyal, hogy ki légyen ama bizottságnak elnöke, mely a fekete könyv megbirálásával bizott meg?

— Mazzinai, — válaszolá a kérdező.

— Oh jaj nekem! — kiáltá kétségbeesetten Napoleon.

Most azonban megtörtént a harmadik csongetés is; a vonatot vezénylő angyal jelt adott. A mozdony füttyült, s a vonat megindult.

(Folytatjuk.)

Ezer egy éjszaka a legujabb kiadásban.

(Vége)

— Hova akarsz menni? — kérde tőlem rettenetes szemforgatások közt.

— Hova? Hát el; — felelém kissé meghökkenve.

— Vissza! — kiáltá, s ezzel egy nagyot lökött rajtam, hogy a pamlagra hullva megtaláltam itni a falat is.

— De hát mit akar velem az ur, nem csináltam én semmit.

— Nesze, — mondá, egy nyaklevest adva, — majd megmutatom én, hogy nem csináltál-e? — Fizess.

— Uram teremtem, tehát miért fizessek?

Egy másik nyakleves:

— Miért? — Egy harmadik és negyedik nyakleves. — Miért?

— Ejnye erre arra, azt a zsidó Argirusát az apád fiának! — kiáltottam most már én is: — hát mert magam vagyok, tehát rajtam akarod most kitölteni a boszudat? — Egy székert ragadok tehát, hogy megatakirozzam annak rendje és módja szerint, s mely készülődésemnek első pillanatában, ime belép a konstébler, — persze, hogy a székert ütésre emelve látván kezeim között.

— Az ur a hatóság nevében foglyom! — kiáltott reám.

Ekkor leeresztettem a székert, és azt feleltem:

— Igen örülök rajta. Hogy a dolog egészen ki legyen kerekítve, még csak ez hiányzott. Menjünk tehát.

— Azaz: hogy előbb tessék megfizetni a kárt, — szolt a zsidó előmbe állva.

— Ez már mégis impertinencia! — kiáltám haraggal, — hát hozzá nyultam én itt valamihez?

Ekkorra már rendbeszedték magukat valahogy a tündérek is, és bekötözött fejekkel, úgy beragasztott pofákkal visszahullongtak a terembe, hol az üzlettárs közt és közttem, a diéta vala folyandó. — Megpillantván fejdísz, és néhány fog híjjával levő

tündéremet, — mely fogak hihetőleg a földre vándorolt ékszerek között pihenték ideiglenes álmaikat, — azonnal óvó szárnyai alá akartam menekülni, mint tanura hivatkozván reá, hogy a legbecsületesebben viseltem magamat.

— Te is olyan hunczfut voltál mint a többi, — ejté ki szemtől szemembe, bájos ajkai közül.

— Magam is azt tanácsolom, — mondá a viszonyokban elégjártassággal bíró városi csipdel, — hogy egyezzen ki velük az ur, és fizessen, mert különben sok kellemetlensége fog lenni. S az esetben szabadon bocsáthatom.

— De hogy fizessek én másokért?

— Azt bajos lesz bizonyítani.

— Különösen pedig, hogy fizessek, mikor nincs egy krajczárom se.

— Micsoda? — Kiáltják a körütem állók irtóztató bámulással. — Nincs pénze? És pénz nélkül mert ide bejönni? — Oh Tu Pétyár! Tu Hendelfanger! Tu Schevián! Tu Lump, tu nix nutziger! — és a többi.

Maga a városi tekintély is komoly indignációval mondá, hogy ilyen helyre pénz nélkül bejönni nagy szemtelenség.

— De hát jött ide a robogós ménykő, hiszen megfogtak, és úgy huztak be, majdnem fülemnél fogva.

— Was sagt er? — hogy mi pehúszni ti petyár, ti hendelfanger? És a többi. — Szóval, semmi sem volt az előbbi düh ahhoz képest, melyben kitörtek, midőn meghallották, hogy pénzem nincsen. A ki pedig legjobban sivalkodott, az tündérem vala, s ha nincs ott a policzia, bizonyosan széttépnek, s e pillanattól fogva hiszem, hogy az ilyen nőnemű kislábuak is tudnának kárt csinálni az emberben.

Elég az hozzá, hogy rémséges szitkoknak zápora alatt haladtam a policzia földzete mellett a kapuig, mely aztán utánunk, mintha még az is egy nagy káromkodást mondott volna, — becsapódott. S bár a fogás reményével, de mégis, mintegy ujjászülte éreztem magamat, a mint az utcán voltam.

A konstébler aztán pár száz lépésnyire elkísért, aztán így szolt:

— Menjen az ur haza. Becsületes embert csak nem kísérek be az efélékéért. — Ezzel, anélkül, hogy megköszönhettem volna neki, eltávozott.

Én pedig még azon éjjel kihurczolkodtam szállásomból, s elimádkozván három miatyánkot és három üdvözetet, tizenháromszor tettem mindegyik után:

„De meg szabadíts a gonosztól, s ne vigy minket a tündérek országába. Amen!“

Üdvöz légy szabadság!

Zordon tél nyújtózik a természet felett,

Vakult köd borítja a földet és eget, —

A közönség jege bilincsbe vert minket,

Óriás súly nyomja nehéz lépésinket.

A 48 szülte honfias akarát

Még egy időre, a szív mélyében marad;

Hanem nyilni fog még ajakuk ily szóra:

Üdvöz légy szabadság, mint a nép zászlója!

Nagy örömük van a mameluk-uraknak:

A meleg szobában videran mulatnak;

Összecseng a pohár, közönség nevében,

Kihizott arezukon ünnepel a szegény . . .

A szegény nép ott künn nyomor alatt görnyed

Paskolják: a stempli, akciz s egyéb szörnyek:

Reménytelve vár, hogy sorsa fordul jóra,

Üdvöz légy szabadság, mint a nép zászlója!

Delegációval s kvótával vértezett
Boldogság immáron közibünk érkezett;
Szabad a madár is, a szúk kalitkába,
Mert könyörületből nincs megkötve lába.
Ilyen boldogsága vagyon a nemzetnek,
Mit dicső s nagy multunk árával szerzettek;
Hej, de régi kedvünk meghozza a gólya;
Üdvöz légy szabadság, mint a nép zászlója!

Hová lett dicsfénye Árpád nemzetének?

Annyi század óta szomorú az ének . . .

Igazságos Mátyás s nagy Lajos korára

Bijos fényt lövel a történet világa.

Idegen érdekért hull el vérünk s pénzünk,

Hanem nagy multunkra áhitattal nézünk;

Majd visszazengi még hármás bérczünk orma:

Üdvöz légy szabadság, mint a nép zászlója!

Az egyetértésnek fényes angyalszárnya

Boruljon a nemzet minden hú fiára!

Szláv, román vagy német legyen szívdben magyar

Igy zughat fölöttünk bármí nagy zivatar.

A hazafiságnak védő pajzsa alatt,

Senki se lát néma komor válaszfalat,

Boldog rév felé küzd vágyaink hajója:

Üdvöz légy szabadság, mint a nép zászlója!

A magyar hármásbércz enyhádó árnyának

Áldását mutatja immáron tíz század;

Kik e biztos men hely védelmét keresték,

Nem látták soha a becsület elesét.

Igaz jog, becsület, közjó háromsága

Gyengének erősnek egyként utat vágva:

Szomjat s tüzet oltott hazánk négyfolyója:

Üdvöz légy szabadság, mint a nép zászlója!

De a hatvanhetes egyezményi alap,

Mint a szél fuvalmán lengő nád, ingatag;

Ezen sohasem lesz nagygyá Magyarország,

Vagyonát és vérét felfalja az osztrák.

Mig az gazdagodik, elszégyenül népünk

Pedig ha koldusok vagyunk, jaj minékünk!

Bűnünk az utókor átokkal megróvjá:

Üdvöz légy szabadság, mint a nép zászlója!

Mig az adó miatt terhelt ősi telkünk,

Csak 48 után eseng szívünk lelkünk;

Szabadság, egyenjog, testvériség mellett,

Minden igaz honfi megnyugvásra lelhet.

Ez alapon diszlik alkotmányunk fája,

Igy lehet önálló a magyar hazája;

A közös intézmény multunk koporsója:

Üdvöz légy szabadság, mint a nép zászlója!

Emeljétek fel a szent zászlót magasra,

Hogy a farkesóvások hulljanak mind porba;

Békében, áldásban legyen minden hajlék,

Az aransarkantyú pengése ne halljék,

Mert aransarkantyut olyanok viselnek,

Kikből osztrák-magyar csodaszörnyek kelnek.

E szent zászló legyen jogunk lobogója:

Üdvöz légy szabadság, mint a nép zászlója!

Változzék a világ, változzék az ember,

Midőn nyilvánosan szót emelni nem mer,

Uralkodjék bár a virilisek serge,

Boldog nyugdíjasok lángjába préselve;

E felemelt zászló legyen drága kincsünk,

Még ha megrongyollik is reá tekintünk!

Az utolsó magyar is ez áldást szólja:

Üdvöz légy szabadság, mint a nép zászlója!

Kis Farkas.

Az én dalom.

Legszebb dal a csaták zaja,

Dörgő ágyuk vad moraja,

Hadi kürtök harsogása,

Bőszült ménék horkolása;

Dobpergése, kardpengése,

Gyilkos golyók üvöltése,

Rohanók rémkialtása,

Szuronyvasak vijjogása,

Útegek gyors robogása,

Sorfegyverek ropogása . . .

Harezi vihar az én dalom,

Mert a szerelem bánatom.

Závodszy István.

CSODABOGÁR.

Jobboldali dal.

Édes ellenzékem, édes balközépem!
Feledd el a hibám, bocsásd meg a vétkem.
Hogy ha ezt megteszed, megtisztellek téged:
Elismerem a te kormányképességed.

Balközépi dal.

„Megtérő bűnösnek isten is megbocsát.”
Én is elnézem hát büneidnek sorát.
De azt föltételül kikötöm magamnak:
Hogy feléd én bízjam kormány hatalomnak.

Negyvennyolcas dal.

Egy életem, egy halálom.
Negyvennyolcas az alkotmányom.
Hatvanhét nem kell míg élek,
Jóért rosztat nem cserélek.

Menyus dala:

Mikor még miniszter voltam,
A tapétra kiállottam,
Egyet, kettőt kurjantottam
Mindjárt tudták, hogy én voltam.

De mióta faczir vagyok:
Leülhetek, felállhatok,
Bőghetek és ordíthatok
Még sem tudják, hogy ki vagyok.

Lónyanyai.

Memento mori.

(Ajánlva a jobboldali többségnek.)

Szombaton még többségben volt Zorilla kormánya
S vasárnap már megbukott és leköszönt királya.

Bogárcsipések.

Udvartartási költségekre elő van irányozva
4 millió 600 ezer frtnyi szép kis summa; de ezt
még mind kevésnek hívék az üdvösségre és „Ka-
binet irodai szükségletek” czimen is megszavaztak
72,216 frtot.

Még csak az hiányzik, hogy „udvari papir,
tenta, porzó és spanyol viasz” czim alatt is kér-
jenek a különben is óriási deficit és adósságban
uszó Magyarországtól néhány ezer forintot.

A pesti háziurak a házbér adó fölemelése
hírére a lakbért fölemelték duplán; ha pedig a
javaslat törvénytényé válik: fölemelik duplán. Re-
ményljük, köszönő föliratot intéznek Kerkapoly-
hoz, hogy alkalmat szolgáltatott nekik két bört
lehuzni a szegény lakókról kik a rémséges drága-
ságok folytán, arról kénytelenek komolyan gon-
dolkozni, hogy miként lehessen Buda-Pesten —
meghalni.

Steigor Gyula azt mondta az országgyűlésen,
hogy a Kikindáról szálított buza Bécsben olcsóbb
mint Pesten.

Ez biz époly különös mint az, hogy Érsek-
ujvárról Belgrádba kevesebbe kerül a szállítás
Bécsnek kerülve, mint egyenesen Pestnek hozva,
mert itt több adót róvnak reá a szállítási bérnél.

Lónyay gróf — bár nem kérdé senki — ki-
jelenté a „Reform“-ban, hogy o lap az ő kormá-
nyától segélyt nem kapott.

Erre aztán a „Pesti Napló“ is azt mondja,
hogy ő sem kapott. Persze, hogy nem, mert a
kormány nem lapokat, hanem írókat segélyez.

A spanyol király lemondása folytán Izabella
exkirálynő reményli, hogy a spanyolok ártatlan-
ságát tekintve, ha őt nem hát kedvesét, Marfórit
emelik a trónra.

Egy bajor tudós azt jövendölte, hogy a ma-
gyar nemzet ha így sorvasztja magát 100 év múlva
elvesz.

Igyekeznél kell hazámfiak, hogy a németet
meghazudtoljuk.

Fogas kérdés.

— Tisztelendő ur! — kérdi a katholi-
kus hittanárt tanítványa — hát a maga fia
hol jár iskolába?

A subventio megszavazása után.

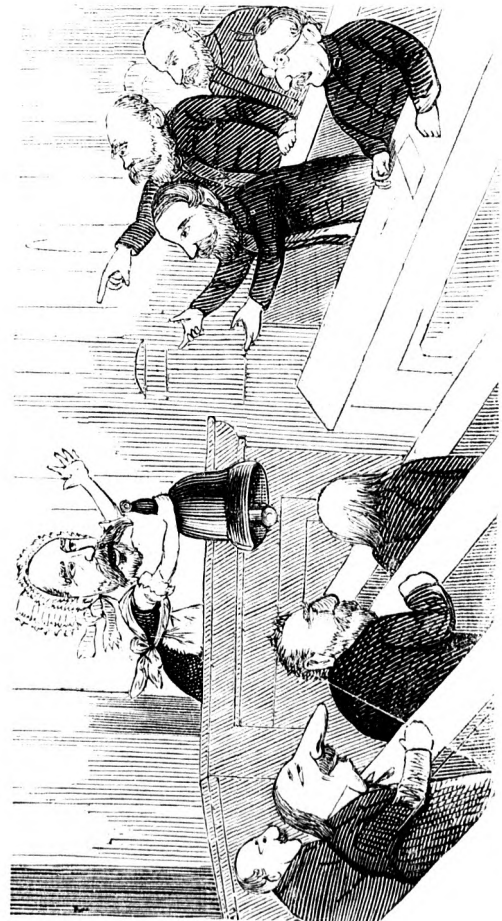

Br. Orezy: Oh, Csepregim, Barabásom!
Mennyi ütleg egy rakáson?
Dobsa agyon dobolt, Degré dögre vere...
Tanácsadóimat egye meg a fene.

Felelős szerkesztő: Bónyei István.

Főmunkatárs: Tóvölgyi Titusz.

Nyomatott Heckenast Gusztávnál.

Baloldaliak: Közbeperlekedéseit tekintve ugylátszik, hogy az elnök ur nem
megnősült, hanem férjhez ment.